

Manas dzimtas stāsts.

Dzimtas stāsts ir kā vēstures izpēte, jo, uzzinot ko vairāk par savas dzimtas vēsturi, cilvēki labāk spēj izprast sevi un savu rīcību kādā noteiktā situācijā. Arī pētot savas dzimtas saknes uzzinām dažnedažādus pagātnes notikumus, pēc kuriem labāk iepazīstam tautas vēsturi, līdz ar to tautas vēsture kļūst izprotamāka un veidojas cēlākas saites ar dzimto vītu.

Savu dzimtas stāstu es sāku izpētīt no vecvecākiem. Mana vecvecmamma Tamāra Kalniņa dzimusi Krūmiņa, piedzima 1921. gada 5. oktobrī Grundzāles pagasta Dzenos, "dardukalnos". Viņa auga jaunsaimnieku ģimenē kopā ar divām māsām. Bērniņa un pusaudžu gadi aizritēja "dardukalnu" mājās. Izglītību ieguva Smiltenes daussaimniecības tehnikuma piensaimnieku nodaļā, kur mācījās pagatavot piēna produktus. Pēc skolas viņas darba vīta bija pēnrotava.

Vecvectēvs Oskars Kalniņš, piedzima 1909. gada 6. oktobrī, Zvāntavas pagastā, kalpa ģimenē. Viņa tēvs pazuda bez vēsts Pirmā pasaules kara laikā un māte viņa pati audzināja divus bērnus, Oskaru un Moniku. Viņš veica dažādus lauku darbus, pludināja plostus un strādāja kūdros purvā.

1949. gadā kādā Gaujānas ballītē satinās Tamāra un Oskars. Iepazinās un savu kopdzīvi uzsāka Valkā MTS, kur vecvectēvs bija traktorists, bet vecvecmamma - naftas bāzes pārziņe. Vecvecāni bija strādīgi un apzinīgi, katru darbu veica ar lielu mīlestību. Kopdzīves laikā viņi uzcēla savu māju - Parka ielā 3. Ģimeni koplēja dēls - Ašsis un meita - Vīzma. Vecvecmamma bija liela rokdarlniece. Viņa adīja, tamborēja, auda un kopā ar vecvectēvu no klūgām pīna grozījumus. Ar saviem pagatavotiem rokdarbnēm vecvecāni iepriecināja katru savas ģimenes locekli.

Izpētot savu dzimtu varu secināt, ka arī manē mīt darba spars un neatkaidība kā maniem vecvecākiem. Dēls prieks, ka viņi savas dzīves laikā ir uzcēlušī māju, kas tagad tiek nodota no paaudzes, paaudzei. Šī māja ir kā satikušanās vīta radām, lai atcerētos pagātņi un priecātos par nākotņi.

Monta Podnāce
12. klase

02.05.2014.